

padně sprostění svého zástupce má, ani doručení trestního nálezu o sobě nemohou jí propůjčiti legitimaci k oprávněným prostředkům, když jí právní řád oprávnění takového nepřiznává a trestním nálezem ani do subj. práv st-lčinyž zasaženo nebylo.

Pokud zástupce stížnosti při ústním líčení dovozoval, že porušení takovýchto práv dlužno spatřovati v tom, že podle § 137 odst. 2 ž. ř. jest v každém případě vysloviti propuštění zástupce podle odst. 1. téhož § potrestaného, třeba proti tomu uvést, že výrok takový v daném případě učiněn nebyl. Ostatně předpis § 137 odst. 2 ž. ř. vztahuje se toliko na případy, o nichž jest řeč v poslední větě předcházejícího odstavce 1.

I kdyby bylo lze snad mluvit o zájmu st-lčinyž na odsouzení jejího zástupce T. G., nestačí to ještě k tomu, aby jí mohla proto býti přiznána legitimace k odvolání, které proti dotčenému trestnímu nálezu podala, když zájem ten právním řádem chráněn není.

Poukazoval-li zástupce stížnosti dále na nál. Boh. 783/21, není poukaz tento vhodný proto, že nál. ten týká se otázky legitimace ke stížnosti na nss, kdežto v daném případě jde o řešení otázky jiné, totiž o to, měla-li st-lka legitimaci k podání odvolání z trest. nálezu v řízení správním.

Tomáš G. odsouzen byl pro přestupek § 17 zák. z 26. pros. 1893 č. 193 ř. z., který ustanovuje, že osoby, jež provádějí takové stavby, k nimž jest třeba úředního povolení, mají býti potrestány podle trestních ustanovení živn. řádu, tedy podle §§ 131—152. O odvoláních ve věcech živn. i trestních platí ustanovení § 146 ž. ř., pokud v §§ 148—150 ž. ř. pro odvolání v těchto věcech nic jiného předepsáno není. Předpisy těchto §§ týkají se však jen lhůty odvolací, odkládacího účinku rekursu, zmírnění a prominutí trestu a obmezení instančního postupu, kdežto o legitimaci k odvolání ve věcech trestních zvláštního ustanovení není. Platí tu tedy všeobecný předpis § 146 ž. ř. Podle něho mohou se však jen strany odvolati k vyššímu úřadu z rozhodnutí živn. úřadů nižší stolice.

Stranou v trestním řízení provedeném osp-ou v H. pro uvedený přestupek byl však Tomáš G., byť i jako zástupce st-lčinyž. Jen proti němu byl také trestní nález vydán a proto také jen jeho lze uznati za stranu v onom řízení. Jen jemu jako straně lze tedy přiznati oprávnění (legitimaci) k odvolání, nikoli st-lce, která jako majitelka živnosti, při jejímž provozování přestupek byl spáchán, za pokutu jejímu zástupci uloženou podle zákona ani neručí.

Nař. rozhodnutí není tedy s tohoto hlediska ani vadným ani nezákonným, a stížnost jako bezdůvodná musila proto býti zamítnuta.

II. Naproti tomu stížnost Tomáše G., pokud vytýká vadnost řízení, zejména, že žal. úřad o jeho odvolání nerozhodl, jest odůvodněna. —

Č. 6909.

Živnostenské právo: * Stavitel jest dle § 2 zák. o stav. živnostech (č. 193 ř. z. z r. 1893) oprávněn i k provádění takových staveb vysokých, jež v podstatě záležejí v konstrukci dřevěné.

(Nález ze dne 24. listopadu 1927 č. 24.685.)

Prejudikatura: Boh. 5830/26 adm.

Věc: Josef F. ve St. (adv. Dr. Ant. Schauer z Prahy) proti zemské správě politické v Praze o trest pro neoprávněné provozování živnosti tesařské.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Osp ve St. odsoudila st-le pro přestupek § 22 živn. řádu případně § 17 zák. o stav. živnostech, jehož dle trest. nálezu dopustil se tím, že provedl stavbu dřevěného pavilonu pro sportovní klub ve St., nemaje oprávnění mistra tesařského, k pokutě 100 Kč event. k vězení v trvání 5 dnů. Odvolání proti tomu podané, v němž st-l namítal, že jako stavitel je oprávněn k provádění veškerých vysokých staveb, tedy i staveb převahou dřevěných, zamítla zsp nař. rozhodnutím prohlásivši, že v daném případě šlo o stavbu v podstatě dřevěnou, při níž bylo potřeba i jistých prací zednických ke zřízení betonových základů a zděné obruby, a že provedení takové stavby spadá ve smyslu ustanovení 2. odst. § 4 zák. o stav. živnostech v oprávnění mistra tesařského, jenž ovšem k pracím zednickým musil by použití stavitele neb zednického mistra.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané nss uvážil: — — —

Předpis § 2 zák. o stav. živnostech dává staviteli oprávnění, aby, spojuje práce různých stav. živností, prováděl v místech nevyňatých vysoké a jiné příbuzné stavby vůbec, tedy bez omezení na stavby z určitého materiálu, při čemž ovšem je stavitel povinen jisté práce ve smyslu odst. 3 tohoto ustanovení zadati oprávněným živnostníkům. Dle toho je tedy oprávněn stavitel prováděti nejen stavby z cihel, nýbrž i stavby z betonu, a poněvadž zákon rozdílu nečiní, i stavby převahou ze dřeva zřízené. Na tom nemění nic předpis § 4. odst. 2. cit. zák., neboť ustanovení toto určuje pouze rozsah oprávnění mistra tesařského a nelze z něho dovozovati, že oprávnění ono přísluší mistru tesařskému výlučně stejně, jako nelze z ustanovení § 3 odst. 1 dovozovati, že tam uvedené stavby smí prováděti výlučně jen mistr zednický a nikoliv též oprávněný stavitel. Může tedy vysoké stavby, jež jsou podstatně konstrukcí dřevěnou, prováděti vedle mistra tesařského i stavitel. Při tom ovšem nelze míti za to, že oprávnění stavitele zahrnuje v sobě úplně oprávnění mistra tesařského, neboť takové tesařské práce, které nelze zahrnouti pod pojem vysokých staveb a staveb jim příbuz. může prováděti jen oprávněný mistr tesařský, nikoliv též stavitel (srovnej nál. Boh. 5830/26 adm.).

Poněvadž žal. úřad při svém rozhodování vycházel z mylného právního názoru, že provádění vysokých staveb sestávajících podstatně z konstrukce dřevěné je vyňato z oprávnění stavitele, bylo nař. rozhodnutí zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Č. 6910.

Jazykové právo. — Administrativní řízení. I. * Z toho, že jest jaz. zákon součástí ústavní listiny (§ 129 úst. list.), nelze dovozovati, že jazykové stížnosti (§ 7 jaz. zák.) mají povahu podání, jichž vyřízení je veřejným zájmem ve smyslu § 81 popl. zákona. — II.